

Diari de Girona

FUNDAT EL 1889	EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.
DdG	CONSELLER DELEGAT: José Manuel Vaquero DIRECTOR GENERAL: J.L. Rodríguez Artime DIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: José Manuel Atiénzar SUBDIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: Francisco J. Guixá

EDITORIAL

NO ES POT DEIXAR PERDRE LA FEINA SOCIAL D'ENTITATS COM MIFAS

Mifas, l'entitat que representa les persones amb discapacitat física de les comarques gironines i que està declarada d'utilitat pública, es troba en una situació complicada a causa de la retallada de les subvencions.

Mifas, constituïda el desembre de 1979, és una de tantes entitats impulsades des de la societat civil per atendre necessitats socials que en aquells anys unes incipients institucions democràtiques encara no prestaven. Els objectius inicials eren eliminar les barreres arquitectòniques i promoure la integració a la societat de les persones amb minusvalideses físiques, sobretot en el camp laboral. Mifas va anar creixent paral·lelament a l'augment de la sensibilitat de la societat i de les pròpies institucions vers uns col·lectius als quals fa més de tres dècades se'ls podia considerar com a marginats. La mateixa administració pública, amb la progressiva implantació de l'Estat del Benestar, va començar a cooperar amb aquestes entitats perquè poguessin desenvolupar una impagable feina d'integració social. Així, Mifas gestiona en l'actualitat un centre ocupacional a Riudellots, una residència a Girona, un centre de dia i de recursos a Vilafant, administra tres centres especials de treball propis i un de participat dedicats a la gestió d'aparcaments i zones blaves, pintura vial, copisteria, etcètera. I el que és més important: dona feina a més de tres-centes persones i organitza activitats associatives i d'integració per a minusvàlids físics. Aquest any, el Govern català ha reduït en un 30% els ajuts per treballador. Això posa en perill el model laboral creat per Mifas i l'assistència a persones amb discapacitat ingressades en una residència. És cert, com va dir dissabte Artur Mas, que «res tornarà a ser exactament com ho havíem conegut abans», però hi ha determinades prestacions que no s'haurien de posar en en el sac comú de les retallades. També estaria bé que tots els partits i sindicats que han protestat per l'intent de retallar els privilegis de què gaudeixen a TV3 es preocupessin, encara que només sigui una mica, pel futur d'entitats com Mifas, imprescindibles per mantenir una societat cohesionada.

ADAPTAT A LA PROTECCIÓ DE DADOS PER

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical). **Seccions:** Jesús Badenes (Girona), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny).

Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo. **Distribució i Promoció:** Enric Cullerell.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. **Distribució:** Grup Logístic Vilarroja, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

Opinió

Josep Cornellà i Canals

«SUMAK KAWSAY»

Quan comença el darrer mes de l'any, ja posem la mirada en el proper 2012. I un any nou demana una agenda nova que ens acompanyi a viure'l amb intensitat. Un any més (i ja en són 21), ens arriba l'agenda llatinoamericana, que segueix essent el llibre llatinoamericà més difós dins i fora del Continent. Una agenda que ha allargat els seus horitzons i té una projecció ja mundial. De fet, les grans causes són mundials i, des de la globalització, afecten les nostres vides, la societat, el planeta, l'univers... Es tracta d'una agenda que aporta una bona dosi d'esperança i que serà una bona companya de camí per recórrer aquest nou any que, avui per avui, ens desperta tants interrogants. Enguany, l'agenda se centra en una expressió andina, «Sumak Kawsay», que convida al bon viure mitjançant un bon conviure. Són paraules que semblen utòpiques quan els diaris van plens de notícies esfereïdores sobre un futur econòmic incert, sobre tensions entre els pobles que semblen de difícil solució i sobre les desigualtats socials creixents. L'agenda ens ajuda a somiar en aquesta possibilitat d'un bon viure davant del mal viure que afecta una gran majoria, i malgrat la «bona vida» insultant d'una minoria que es vol fer la mestressa d'aquest món plural.

En la seva introducció, el bisbe **Pere Casaldàliga**, ànima incan-sable d'aquesta publicació, convida a preguntar-nos quina és la humanitat que podem i volem ser, quina és la vida que podem i vo-lem viure, i quina és la convivència que anhelem. Les possibles res-postes tenen la «Utopia» com a teló de fons. Davant la situació pre-sent, cal somiar. «Tribu que no somia és tribu morta», diuen els etiòps. Per a Casaldàliga no pot existir una bona vida humana si no hi ha una bona convivència humana. Som relació, som sociabilitat, som comunitat, som amor. Per tant, no podem entendre una bona vida individual si no va associada a una bona vida de la resta de les persones. El compromís amb la humanitat és també compromís ecològic amb la terra i la natura. La utopia del bon viure i el bon conviure convida a la reflexió sobre les paraules i els fets de totes aquelles persones que lluiten cada dia per un món més fratern i més just.

L'agenda llatinoamericana és molt més que una agenda. És una senzilla publicació, a l'abast de tothom, que permet desenvolupar un esperit crític que ens acompanyi durant l'any vinent. Malgrat els profetes de calamitats, amagats darrere les agències d'avaluació econòmica, l'agenda permet mantenir un esperit temperat i buscar alternatives a les solucions que dicten els poderosos. Tocant de peus a terra, es tracta de ser capaços de veure el que hi ha, jutjar (o, més aviat, somiar) i, finalment, actuar.

AMB LA V DE BERGÉ

Els comerciants i els restaurants es queixen del servei de dentistes al Mercat

Jordi Martínez

PERIODISTA I ASSESSOR DE COMUNICACIÓ

«CORRALITO» ENCOBERT

Els efectes col·laterals d'aquesta crisi de mil cares semblen no tenir final. Ara ens as-sabentem que una nova norma-tiva, treta a corre-cuita de la mà-niga, impedeix als estalviadors vendre participacions de bancs i empreses, com a mínim fins al gener del 2012 o, potser, fins més endavant, i que quan aquestes es puguin vendre, el seu valor, que fins ara era segur i estable, amb un interès fix, ja no serà així. És a dir, que aquells que havien pre-servat el seu estalvi en valors se-gurs i fiables, sense especular ni arriscar, ara no el tenen garantit. I com passa sovint des de l'esclat de la situació, aquesta és una in-formació que s'amaga o que es diu amb la boca petita, per no crear el pànic entre els petits in-versors, però la realitat és que el neguit creix i que veient altres experiències anteriors, això ja s'assembla molt a aquell «corra-lito» argentí.

Sobta que en aquests prop de tres anys que portem de misè-ries econòmiques ningú digui les coses pel seu nom, i que la informació ens arribi amb comptagotes, fent més difícil que puguem entendre l'abast i les dimensions reals d'aquesta crisi, i la seqüència dels fets en-cara ho complica més. Primer, vàrem assenyalar com a culpa-bles els promotors i construc-tors que amb un afany desme-surat de benefici varen fer esclatar la bombolla immobiliària; després, es va haver de salvar els bancs, com a pobres innocents damnificats per aquella festa de la totxana, i ara, són els estats els que paguen les conseqüències de tot plegat, però tothom s'obli-da que qui realment les pateix són els ciutadans. I són aquests els qui de veritat acaben pagant la cobdícia dels primers, les sal-vatjades dels segons i la ceguesa dels tercers.

I per si no en teníem prou ara ens arriba la notícia que aquells que varen ser prudents i varen preservar els seus estalvis, ara tampoc no els poden utilitzar. Doncs ja em perdonaran, però això pinta malament.